

Za vodou aneb Dokud nás smrt...

MAREK PIVOVAR

Prajzsko, Prajzská, Hlučínsko, kraj tam za vodou, za vodou, ale ne za tou naší hospodou (jak by k tomu sváděla známá píseň), leč tam za řekami Odrou a Opavou. Kraj, jehož obyvatelé se několikrát stali obětmi územních nároků mocností. Zjednodušeně řečeno, přetahoval se o něj živel český s německým. Důsledkem pak je zvláštní identita jeho obyvatel. Češi? Němci? Něco mezi tím? A svou váhu má pochopitelně i blízkost živlu polského.

Vše to začalo za Marie Terezie, když rozpínavé Prusko získalo ve válce na úkor Rakouska-Uherska velkou část Slezska a přes velkou snahu už ji císařovna nezískala zpět. Později se ovšem k historickým zemím Koruny české území zase vrátilo, aby z nich opět bylo vyrváno, naposledy pak před 2. světovou válkou.

A právě v předválečném čase začíná i děj hry Za vodou (Dokud nás smrt...), kterou pro ostravské Národní divadlo moravskoslezské napsal David Jařab, divadelník, jehož kořeny jsou právě na Hlučínsku. Z textu vznikl jímavý příběh jedné lásky. V režii Štěpána Pácla, na scéně Andreje Ďuríka, v kostýmech Daniely Klimešové a za zvuků hudby Jakuba Kudláče uvidíte Ivana Dejmalu, Veroniku Lazorčákovou v alternaci s Terezou Ríchtrovou, Tomáše Jirmana, Annu Cónovou, Petra Housku, Marii Logojdovou a Františka Večeřu.

Inscenace bude mít premiéru 27. března v Divadle Antonína Dvořáka. ■

„MĚL BYCH být hrdý, jdu do války a ti, kdo jdou bojovat za svou vlast, mají být hrdí, tak se to všude říká a píše... Jenže Německo není moje vlast. Brzy budu v zákopech bojovat za cizí zemi. Možná mě zraní, možná za ni i padnu. A jestli válku přežiju, počká na mě má milá? Ale ano, počká, řekli jsme si přece, dokud nás smrt...“ Vojákové na snímku se nemůžeme divit, že jeho výraz je nejistý, spíš provinilý než vojensky mužný.

Více o jeho osudech, jakož i o osudech celého Prajzska se můžete dozvědět v Muzeu Hlučínska v pozoruhodné, nedávno otevřené expozici.

Foto: Národní divadlo moravskoslezské

